

130630 Apostladagen Björn Helgesson

Ett av de viktigaste perspektiven på att vara människa är att vi är på väg. Ingen av oss är framme. Det finns fler steg att ta. Att tro sig vara framme är förödande. Då har jag ju inget mer att lära, inga nya vägar som väntar. Men är jag på väg finns det rum för nyfikenhet och jag kan känna ödmjukhet inför andras erfarenheter. Människan är skapade som sökare. Gud bevara oss för att tro oss veta allt, särskilt på trons område. Ibland är det först när vi – närmast förvånade – upptäcker att vi ändrat synsätt eller livsstil på ett visst område som vi inser att vi inte är färdiga.

Ett av de viktigaste perspektiven på att vara kristen är också att jag kommit fram. I Jesus finns mitt livs mening och mål. Genom dopet och tron har jag hittat hem. Hem till kyrkans familj, hem till barnskapet hos Gud. Nexton skrev i sin kända psalm 1779: *"Jag kommit hem, jag vilsen var, var blind, men nu jag ser"*. Strofen finns med i psalm 231 som vi nyss sjöng. Gud bevara oss för en tro som inte förmår känna sig hemma i Jesus.

Två viktiga perspektiv som kan tyckas motsatt men inte är det. Jag kan vara hemma men samtidigt öppen. Har ni sett den vackra båten vi har uppsatt är framme. Båten är en bild för kyrkan men också för den tro jag är hemma i. Men båten är i rörelse. På väg mot det vi kallar himmelen. I båten finns det också plats att röra sig. Det kan kännas väldigt vingligt men just vår båtskulpturs passagerare visar att man får stå upp och röra sig i båten. Förra året paddlade jag kajak i St. Annas skärgård. På kvällarna övade vi oss i att klättra upp ur sittbrunnen i kajaken och försöka ställa oss upp. Det var inte lätt. Många plask ner i vattnet blev det. Men det var bara att försöka igen.

Tre bibeltexter om att vara i rörelse har vi fått till den här dagen. Först får vi möta Jesaja. År 736 får han vara med om en märklig upplevelse som för alltid förändrar hans liv. Han upplever att han får möta Gud. Om han väljer att ta emot eller om han drabbas vet vi inte. Det vanliga språket räcker i varje fall inte till för att beskriva upplevelsen. Jesajas bild av Gud växer – han som var hemma i sin egen tro och kultur får vidgade perspektiv. Först känner han sig ovärdig: Jag har orena läppar, utbrister Jesaja. Så byts känslan mot något annat. Världighet, tillhörighet, förtroende. När Gud frågar vem som vill hjälpa till svarar han: Jag, sänd mig.

I senaste numret av tidningen "En rättvis värld" som skildrar Svenska kyrkans internationella arbete, berättas om Agnes Igisa. Hon bor östra Uganda och är fattig. Hennes familj har saknat toalett, vilket 2.5 miljarder människor världen över gör. Skammen över att sakna toalett var stor och priset i form av kränkningar, sjukdom och sexuellt våld var högt. Grannar anklagade henne för att förgifta deras odlingar. Men så fick Agnes möjlighet att lära sig göra en toalett åt sin familj. Vår kyrka var med och möjliggjorde detta. Ett av många projekt. Plötsligt vände allt. Agnes fick åter sin världighet, tillhörighet och förtroende. Jag kan, jag vill förändra.. Ryggen blev rak. Fler bygger toaletter. Agnes har fått en Jesajaupplevelse.

I episteltextern från 1 Petrusbrevet berättas om levande stenar, om ett utvalt släkte. Ni är kallade att förkunna storverk, säger Petrus till de som läser brevet. Ni som förut inte funnit barmhärtighet har nu funnit barmhärtighet. Petrus påstår att brevets mottagare har kommit hem och samtidigt blivit satt i rörelse.

De är indragen i processer där ingenting är sig likt. En apostel känner sitt yttersta mål, himmelen, men lever i öppenhet för vad det kan innebära i nuet.

I tidningen ”En rättvis värld” berättas om sexåriga Asmah i Gaza. Hon drabbades av cancer. Enda platsen där en palestinier kunde få strålbehandling var Victoriasjukhuset i Jerusalem. Vår kyrka är med och driver det sjukhuset. Israel nekade Asmahs föräldrar att resa dit med sitt barn. Till slut kunde hennes morföräldrar få lov. Det var första gången de fick chansen att lämna Gaza under hela sina liv. Under nio veckor fick flickan strålbehandling. Hon är nu frisk och åter i skolan i Gaza. I Petrus brev stod det: *Ni som förut inte funnit barmhärtighet har nu funnit barmhärtighet*. Det fick Asmah uppleva. Victoriasjukhuset fick vara en levande sten i ett människovärdets husbygge, det som kan kallas himmelen, och de som jobbade där får vara ett utvalt släkte som förkunnade Gud storverk genom kärlekens handlingar.

Den tredje texten vi lyssnat till berättar om när Jesus frågar lärjungarna vem de tror att han är. Svaren varierar. De har alla kommit olika långt på sin apostlaresa. Precis som vi. På väg. Petrus var framme vid en bekännelse: Du är Messias. Den insikten sätter honom i rörelse. Den bekännelsen sätter gång på gång troende i rörelse. Från att vara färdiga och passiva till att ge upp sin bekvämlighet och ge sig ut på trons äventyr. Tankemässigt men främst i handling och attityd.

Tidningen ”En rättvis värld” vittnar om vad som händer när Jesus blir en levande kraft i människor. I Tanzania är könsstympning fortfarande vanligt. 70 % av alla kvinnor drabbas av detta övergrepp. Svenska kyrkan finns med även där och verkar för att föräldrar ska ändra attityd. ”*Vi för en kamp mot tystnaden och arbetar för att göra flickornas röster hörda*” berättar Mary Shuma i tidningen. Hon bekänner människans stora värde. Att se och utsäga sanningen är den klippa som kyrkan byggs på. Det kostar förstås på men det ger också befrielse och livets sanna mening. Apostel är den som kommer med goda nyheter genom sin handling och sina ord. Jesus stavas både bön och arbete.

Tre texter från bibeln. Tre texter från en tidning. Berättelser som visar att vi har kommit fram när vi kommit till Jesus och hans sätt att se på livet. Tre texter som visar att vi alla är kallade att vara i rörelse. Att vara levande stenar.